

עת"א 39593/03/20 - שמעון מידטשי נגד שרות בתי הסוהר-מחלקת האסיר - זימונים, מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה

עת"א 39593-03-20 מידטשי(אסיר) נ' שרות בתי הסוהר-מחלקת האסיר - זימונים ואח'
תיק חיצוני:

בפני	כבוד השופט יחיאל ליפשיץ
העותרים	שמעון מידטשי (אסיר)
נגד	
המשיבים	1. שרות בתי הסוהר-מחלקת האסיר - זימונים 2. מדינת ישראל

פסק דין

העותר מרצה מאסר לתקופה של 22 חודשים בגין הרשעתו בעבירות אלימות [ת"פ (מחוזי ירושלים) 60905-11-16 מיום 11.10.18; ע"פ 8313/18 מיום 26.9.19].

שנים קודם לכן, ביום 25.1.2007, נדון העותר במסגרת ת"פ (שלום ירושלים) 3267/14 לרכיבי ענישה שונים שאינם מעניינים כעת וכן ל"קנס בסך 100 ₪ או מאסר למשך 10 ימים תחתיו; הקנס ישולם עד 15.4.07".

ביום 31.1.19 הוציא המרכז לגביית קנסות ואגרות והוצאות (להלן: **המרכז**) "**הודעה בטרם הוצאת פקודת מאסר חלף קנס**" (להלן: **ההודעה**) ושלח אותה אל העותר, המרצה את מאסרו שהוזכר בפתח פסק הדין, בכלא כרמל. באותו מסמך הודע העותר כי עליו לשלם את חובו אשר עמד אותה עת על סכום של 310 ₪, ולא - תוצא פקודת מאסר לתקופה של 10 ימים. עוד צוין, כי ביכולתו להגיש למרכז בקשה לפריסת חוב או הפחתת תוספת הפיגורים.

בתגובת שב"ס לעתירה, צורפו שתי הודעות ושני אישורי מסירה עליהם חתם העותר כמי שקיבל את ההודעה - ההודעה ואישור המסירה הראשון מיום 31.1.19 (נרשם תחילה כי העותר "מסרב לחתום", אך כיתוב זה נמחק ומופיעה חתימת המקבל); וכן מיום 28.2.19. מי שהחתים את העותר על המסמכים הוא רשם בית סוהר כרמל.

ביום 3.11.19 נחתמה פקודת המאסר בגין אי תשלום הקנס ונשלחה על ידי המרכז לבית סוהר כרמל, תוך שצוין כי הפקודה לא תבוצע אם העותר יציג אסמכתא על תשלום הקנס.

ביום 10.11.19 מולא בבית סוהר כרמל "**טופס הפעלת פקודת מאסר בשל אי תשלום קנס**". על פי העולה מטופס

זה - עליו חתם העותר - הוא הודע אודות כלל הנתונים שהוצגו לעיל וכן צוין בכתב יד כי ניתנת לו ארכה עד 24.11.19 לתשלום הקנס.

העותר לא שילם את הקנס ולכן הופעל המאסר לעיל, לתקופה של 10 ימים, ביום 25.11.19.

בהתאם לס' 46 לחוק העונשין, תשל"ז-1977, אדם המרצה מאסר ומופעל כנגדו מאסר (אחר) בשל אי תשלום קנס **"יופסק אותו מאסר לשם נשיאת המאסר בשל אי תשלום קנס וימשך משתם המאסר האמור"**.

לכן, הופסק המאסר אותו ריצה העותר אותה עת, העותר ריצה את המאסר בשל אי תשלום הקנס מיום 25.11.19 ועד ליום 4.12.19; ולאחר מכן המשיך את ריצוי מאסרו ה"רגיל".

בעתירתו, טוען העותר כי הופתע לגלות שהוספו לו 10 ימי מאסר בשל אי תשלום קנס. יחד עם זאת אישר כי לפני מספר חודשים הוצגו לו **"כמה קנסות על כל מיני סכומים"**. העותר טען כי פעל לביטול קנס אחר אך לא ציין מה עשה בנוגע לקנס הנדון. עוד טען העותר כי כשביקש לראות את חתימתו הנוגעת לקנס הרלוונטי לא אפשרו לו זאת.

המשיב (שב"ס), מנגד, הפנה לכלל הנתונים והמסמכים שהוצגו לעיל מהם עולה כי הליך הפעלת המאסר היה תקין ואף הפנה להלכת שעת (בג"צ 60/83 **שעת נ' שירות בתי-הסוהר**, פ"ד (1) 754) לפיה לא ניתן לבטל בדיעבד תקופת מאסר בשל אי תשלום קנס.

משום מצב החירום המיוחד (מגפת הקורונה), מסרו הצדדים הסכמתם לקבלת פסק דין על פי הטענות הכתובים. תגובת שב"ס נמסרה לעיון העותר ולא נמסרה מטעמו תשובה.

לאחר שבחנתי את טענות הצדדים ואת הנתונים שהוצגו בפניי הגעתי למסקנה כי יש לדחות את העתירה. מכלל המסמכים עולה בבירור כי הפעלת המאסר בשל אי תשלום הקנס בוצעה באופן תקין. העותר הודע עוד טרם חתימת פקודת המאסר אודות חובו וכן אודות משמעות אי תשלום הקנס. כמו כן הודע העותר לאחר חתימת פקודת המאסר שוב אודות האפשרויות העומדות בפניו ומשמעויותיהן. כאמור, הוצגו בפניי חתימות העותר על גבי המסמכים ולמעשה, גם בעתירתו הוא אישר (גם אם במשתמע) כי המסמכים הוצגו בפניו. משכך, מעבר לחזקת התקינות המנהלית הוצגו בפניי חתימות העותר וגם הוא אישר, כאמור, כי היה מודע לכלל הנתונים, ולכל הפחות אלה הוצגו לו. בנוסף, צודק המשיב בהפנתו להלכת שעת. משהופעל המאסר בשל אי תשלום הקנס, לא ניתן עוד לבטלו (כן ר' בנדון רע"ב 1104/11 **עומר נ' שב"ס** (20.3.11)).

סוף דבר, אני מורה על דחיית העתירה.

שב"ס ידאג למסירת פסק הדין לעותר.

לשלוח לצדדים.

ניתנה היום, ה' ניסן תש"פ, 30 מרץ 2020, בהעדר הצדדים.